

»Življenje je lepo, ko je iskreno.«

Igralec Blaž Valič je ta hip zagotovo najbolj prepoznaven kot dobrodušni Janez Smole iz televizijske nadaljevanke *Reka ljubezni*. Slednja je sprožila tolikšno evforijo, da na prizorišču dogajanja, v vasi Krka, v zadnjem času beležijo velik porast izletnikov. Novogoričani pa ga že dobro desetletje lahko spremljamo v številnih predstavah na odrskih deskah **SNG Nova Gorica**. Čeprav ima igrilstvo tako rekoč zapisano v genih, ni prav veliko manjkalo, da bi se odločil za kakšen drug poklic. Morda bi bil fotograf ali celo zidar kot več njegovih prednikov, saj v Skriljah, od koder prihaja, rad za hobi zgradi kakšen zidek. »Tudi vsako vlogo 'zidaš' postopoma in s tem nikoli ne končaš, saj se ne smeš zadovoljiti z enim pogledom, vedno moraš iskati naprej,« je prepričan.

Iz družine Valič izhaja veliko priznanih igralskih imen, omeniva le očeta Daret in sestro Nino. Obstaja kakšen poseben razlog, da je igrilstvo postalo »družinska obrt«?

Res je zanimivo, da se nas je toliko v družini odločilo za ta poklic, ne vem pa, zakaj. Kot da imamo nek gen, ki nam to omogoča. Vendar nadarjenost le na začetku igralske poti prinaša manjšo prednost, potem pa je potrebno trdo delo.

V kolikšni meri je oče vplival na odločitev, da se zavežete igrilstvu?

Bil je ostro proti temu, da bi se vpisal na akademijo, saj je vedel, da zaradi neugodnega urnika pri tem poklicu pogosto trpi družina. Sem pa zaradi njega že kot otrok veliko hodil v gledališče. Kot desetletni fantič sem pred predstavami stopal po odru ljubljanske Drame in bil očaran nad njegovo velikostjo. Predvsem pa me je zanimalo, kaj se dogaja v ozadju. Z zdaj že pokojnim inspicientom Daretom Bosančičem sem ure in ure preživel v njegovi kabini in bil fasciniran, kako kliče igralce ali vrviščarje in kako lučkarjem daje znake. Večkrat sem hodil tudi v rekvizitersko delavnico in gledal rekvizite. Še dandanes počnem enako, ko sem malce živčen. To me pomirja. Sprva so me torej stvari iz zadržja bolj omrežile kot sama igra.

Najprej ste želeli postati fotograf. Kaj je ključno vplivalo na odločitev za odrske deske?

Nekaj časa sem delal kot fotograf v Lutkovnem gledališču Ljubljana in na oblikovni šoli diplomiral s fotografijami iz tamkajšnje predstave *Maček Mačkursson*, ki jo je režirala Svetlana Makarovič. Prav ona mi je rekla, naj vsaj poskusim na akademiji. Sprejemne izpite sem naredil v prvem poskusu, ampak na srečo nisem izdelal mature, zato sem imel še eno leto

SNG Nova Gorica/Jaka Varmuž

---

za razmislek, ali je to res to. Na akademiji sem na odru prvič stal kot igralec.

Kakšen je bil prvi občutek na odru?

Grozljiv. Že po treh mesecih sem hotel nehati, ampak sem zelo trmast človek, zato sem poskušal in poskušal. Nekateri pravijo, da se moraš kar vreči v ta svet, sam pa sem vstopil vanj zelo počasi, previdno.

Najprej ste igrali v različnih ljubljanskih gledališčih. Kako vas je pot nato zanesla v SNG Nova Gorica?

V SNG Drama Ljubljana sem igral v predstavi *Edvard Drugi* v režiji Diega de Bree, ki me je nato povabil, da bi v novogoriškem gledališču z njim sodeloval pri predstavi *Doktor Faust*. To sem z veseljem sprejel. Sprva sem mislil, da bom tu ostal le kakšno leto, sedaj pa jih mineva že 12. Tu sem si ustvaril dom in družino. Z veseljem bivam v Novi Gorici.

Bi med vsemi vlogami kakšno posebej izpostavili?

Ne, vsako vlogo sem doslej odigral z veseljem, četudi je imela le nekaj stavkov. Verjamem, da je vsaka vloga napisana z razlogom, zato ne bi mogel za nobeno reči, da mi je šla na živce. Zame je bistvo gledališča to, kar lahko naredim za predstavo in dodam soigralcem. Uživam na odru, ko lahko igram, ne zanima me, kaj igram. Me pa zanima lastna rast. Pomembna se mi zdita iskrenost in spoštovanje do gledalcev, ne prenesem pretvarjanja. Seveda imamo tudi igralci kdaj slab dan, vendar menim, da se temu, kar te tisti dan muči, ne smemo upirati, temveč v danem trenutku izkoristiti čustva, ki jih nosimo v sebi.

S kakšne vrste režiserji radi sodelujete?

Vsak režiser mi je nekaj pustil. Rad imam odprtost in vzajemno sodelovanje. Ne maram režiserjev, ki že vnaprej vedo, kako bo predstava videti na koncu, saj sem potem samo lutka, ki jo nekdo vodi. Na srečo sem imel malo tovrstnih izkušenj. Seveda je v gledališču še veliko drugih ljudi, ki morajo skrbeti, da se celotno kolesje nemoteno vrti. Če se kakšen zobnik skrha, kakovost pade. Predvsem je potrebno poskrbeti, da pridemo igralci na oder sproščeni, saj smo konec koncev mi tisti, ki nastopamo pred publiko.

Kako se igralci spopadate z nepredvidljivimi situacijami?

Znotraj tega, da smo maksimalno osredotočeni na svoje vloge, je potrebna tudi hipna koncentracija. Mentor na akademiji, Dušan Jovanović, je zmeraj govoril, da moramo imeti igralci vedno oko nad sabo, se gledati in kontrolirati. Denimo na premieri predstave *Bolha v ušesu ali kaplja čez rob*, ki jo je režiral Janusz Kica, ko se je med kratkim premorom sufitna zataknila za scenografijo in se je ni dalo premakniti. Seveda je prišlo do trenutka panike, saj je publika čakala. Sam sem se v hipu umiril in prijel eno palico ter pomagal scenskimi delavcem

---

rešiti nastali položaj. Nihče v dvorani ni vedel, da se je za zaveso karkoli dogajalo.

Kaj pa, če pride do neljubega dogodka pred publiko?

Tudi takšnih je bilo veliko. Ko smo v Trstu igrali *Filumeno Marturano*, se je eden od tehnikov v zakulisju usedel na polomljen pisarniški stol, podrl del scene za odrom in zaslišal se je velik bum in nato tresk. Na odru se je medtem odvijal intimni prizor med glavnima igralcema. Ravno v naslednji sceni pride moj lik odvetnika nazaj na oder. Hitro sem si izmislil nekaj teksta in mirno rekel: »Se opravičujem, vendar sem se spotaknil ob vašo klubsko mizico in padel v knjižno omaro.« Seveda sta se glavna igralca začela režati, ampak publika je to sprejela kot nekaj čisto običajnega in s predstavo smo lahko nadaljevali, kot da se ni nič zgodilo.

Se zavedate, kdaj ste na odru prepričljivi?

To se začuti. Izza četrte stene, to je tam, kjer je publika, zaveje na oder nekaj posebnega, nek občutek, ki se ga ne da opisati. Takrat veš, da si prepričljiv, vendar je to lahko najbolj kočljiv trenutek. Takrat ne smeš jahati na tem občutku, ampak ga samo sprejeti in igrati naprej. Režiser Paolo Magelli bi temu rekel trenutek spoznanja resnice, zavedanja iskrenosti.

Imate kdaj osebni stik s publiko?

Pozabiti ne morem dogodka, ko smo pred leti z Dramo gostovali v Čilu in so nas zunaj čakali ljudje v vrsti, da bi nas osebno spoznali in dobili podpise. To se je potem zgodilo še v Bogoti in Beogradu. Pri nas te kulture ni, mogoče le, ko vstopiš v televizijski svet.

Občutite večjo medijsko prepoznavnost sedaj, ko nastopate v televizijski nadaljevalki *Reka ljubezni*, ki se predvaja na Pop tv?

Nikoli nisem iskal medijske pozornosti, ampak sedaj sem je zagotovo deležen v večji meri. Zares lep je občutek, ko me sinovi prijatelji z nogometa prosijo za podpis. Pred kratkim me je recimo en fantič prosil za podpis za sošolko njegove mlajše sestre (nasmeh). Dokler so ljudje vljudni in iskreni, to z veseljem naredim, ko pa postanejo preveč agresivni v svoji prijaznosti, se raje odmaknem.

Sicer je to vaša prva večja televizijska izkušnja ...

Doslej se nisem nikoli pretirano zanimal za televizijski svet, me je pa ta ponudba močno povlekla v neko novo izkušnjo. Ker je moj urnik zdaj še bolj naporen, saj večina snemanj poteka v studiu v Ljubljani, sem bil v precejšnji dilemi, ali sprejeti to delo, vendar me je družina pri tem podprla. Zelo sem vesel, da sem vlogo sprejel, saj se od igralskih kolegov in preostale ekipe iz dneva v dan učim. Poleg tega se strinjam s producentom nadaljevanke, da je takšno križanje med telenovelo in kriminalko, kakršnemu smo priča v *Reki ljubezni*, prihodnost

slovenske televizije, zato imam občutek, da sodelujem pri nečem novem.

Nam za konec zaupate še, ali vas skozi življenje vodi kakšna posebna misel?

Vse, kar se zgodi, se zgodi z razlogom. Važno je misliti misel in se prepustiti toku življenja. Resnica, spoštovanje, ljubezen, iskrenost, pogum in predvsem neizmerna lahkotnost bivanja nam vsem lahko prinesejo lepši svet. Življenje je lepo, ko je iskreno.

Sandra Krkoč Lasič